

Het Westen was het Beste, maar lijdt aan stagnatie en verval (4)

Posted on 19 december 2020 by Frank Karsten en Karel Beckman

Het Westen was lange tijd het toonbeeld van vrijheid, welvaart en tolerantie. Maar hoeveel is hiervan nog over? Tolerantie is vervangen door politieke correctheid, de welvaartsgroei stagneert en de macht van de staat kent nauwelijks meer grenzen. Het Westen is de weg kwijt.

Het Westen was tot voor kort veruit het meest welvarende deel van de wereld. In de jaren zestig groeiden de Westerse economieën gemiddeld met meer dan 6% per jaar. Elk decennium daarna nam dit percentage af, en inmiddels zijn we al blij als we überhaupt nog groeien.

Aziaten groeien wel door

Je zou kunnen tegenwerpen dat we minder groeien omdat we al zo welvarend zijn. Maar landen als Singapore en Hongkong laten nog steeds groeicijfers zien waar Westerse landen alleen maar van kunnen dromen. Het gemiddelde jaarinkomen van een Singaporees is nu substantieel hoger dan dat van een Amerikaan.

Daar komt bij dat we grotendeels op geleend geld leven. De schulden van westerse staten, bedrijven en huishoudens zijn gigantisch. De Amerikaanse staatsschuld [bedraagt momenteel](#) 136% van het BNP, hoger dan ooit tevoren, zelfs hoger dan in 1945 ten tijde van de Tweede Wereldoorlog. Griekenland en Italië doen het nog slechter, en ook landen als België, Frankrijk en Spanje zuchten onder torenhoge schulden. De bankensector is [nog steeds niet gesaneerd](#) na de crisis van 2007 en beurzen en banken worden op de been gehouden door massale “stimulering” van centrale banken.

De levensstandaard van de westerse bevolking stagneert al jaren en de waarde van spaargeld wordt uitgehold door voortdurende inflatie. Starters op de arbeidsmarkt hebben vaak hoge studieschulden, kunnen geen huis meer betalen, kunnen nauwelijks een vast arbeidscontract krijgen en hebben weinig vooruitzichten op een waardevast pensioen. Een enorm verschil met het verleden, toen jongeren nog volop kansen hadden.

De belastingdruk is in de laatste honderd jaar gegroeid van ongeveer 10% tot ruwweg 50% in ons deel van de wereld. Dat is erg genoeg, maar het wordt vaak vergeten dat belastingen maar één manier zijn waarop de staat ons armer maakt.

Hoge lasten remmen de welvaart

Staatsingrijpen brengt vele andere verborgen kosten met zich mee. Inflatie bijvoorbeeld. Of denk aan bureaucratie of “regeldruk”. Amerikaanse economen [berekenden](#) dat groeiende regeldruk heeft geleid tot 2% minder jaarlijkse groei sinds 1949. Dat lijkt weinig maar het houdt in dat de gemiddelde Amerikaan vier maal zo welvarend zou zijn geweest dan nu – dus 200.000 dollar per jaar zou verdienen in plaats van 50.000 per jaar.

Denk ook aan gemiste productiviteit en innovatie. Als leraren, artsen, zorgverleners, ondernemers, politiemensen formulieren moeten invullen, kunnen ze die tijd niet besteden aan productieve activiteiten. Als sectoren als onderwijs en gezondheidszorg moeten voldoen aan bureaucratische eisen, wordt hun innovatieve vermogen geremd. Deze kosten blijven onzichtbaar, maar zijn wel reëel.

Vrijheid

Het Westen werd groot in een tijd dat de overheid klein was, het individu belangrijk, de macht gedecentraliseerd. Inmiddels is de overheid groot en machtig, het individu wordt betutteld en belast en de macht is steeds meer gecentraliseerd en verplaatst zich zelfs naar internationale organisaties, zoals de EU, de ECB, het IMF, en allerlei VN-organisaties, zoals de WHO.

Europa is succesvol geworden in een tijd dat het continent gefragmenteerd en gedecentraliseerd was. Het continent was een lappendeken van kleine staten die met elkaar concurreerden en eigen manieren bedachten om vooruit te komen. Deze diversiteit zorgde ervoor dat Europa niet verzandde in gecentraliseerde nationale bureaucratie zoals in China of Rusland het geval was. Small is beautiful: kleine landen zijn over het algemeen het meest succesvol en gelukkig.

Vrijheid betekent autonomie, de mogelijkheid om zelf te bepalen hoe je je leven inricht, met wie je handelt, welk beroep je uitoefent en hoe je de vruchten van je arbeid besteedt.

Vrijheid raakt uit beeld

Die vrijheid raakt steeds meer uit het zicht. De rol van de staat is steeds groter geworden. Westerse burgers worden nu meer dan ooit bespioneerd, afgeluisterd en bespied door miljoenen camera's. Complete sectoren, zoals de zorg, onderwijs, en politie, zuchten onder steeds verder uitdijende bureaucratie, met onzinnige regels en protocollen, waarin de menselijke maat is verdwenen. Voor vrijwel elk maatschappelijk of economisch probleem presenteren politici dezelfde oplossing: hogere belastingen en meer overheidsbemoeienis.

De regelgeving neemt voortdurend toe. Steeds meer dingen zijn verboden of juist geboden, en wie niet meewerkt kan rekenen op steeds zwaardere straffen. Via propaganda op school en TV worden burgers geïndoctrineerd en betutteld over klimaat, diversiteit, gelijkheid en de EU.

De staat slaat toe

In de coronacrisis is duidelijk geworden hoe vanzelfsprekend en ingrijpend de macht van de staat is geworden. De regering schrijft tot in de kleinste details voor hoe we

moeten leven, zelfs met hoeveel mensen we thuis mogen eten, of we mogen dansen of sporten of elkaars handen schudden en zelfs dat we met mondkapjes op moeten lopen.

Op geen enkel moment in het corona-jaar is iemand op het idee gekomen dat burgers ook in staat zouden zijn om zelf te bepalen hoe ze met een gezondheidsgevaar omgaan. De regering schoof bovendien moeiteloos de grondwet opzij, met ruime steun van het parlement, om haar macht te kunnen uitoefenen.

De bemoeienis schrijdt voort

Het coronabeleid komt niet uit de lucht vallen. De trend is al heel lang zichtbaar. De overheid bepaalt steeds meer en steeds ingrijpender wat we wel en niet mogen: hoeveel bedrijven hun werknemers moeten betalen, hoe kantoor en werkplaats moeten worden ingericht (Arbowetten), wat de prijs van een dienst of artikel mag zijn, wat de contractvoorwaarden zijn voor werknemers of bijvoorbeeld voor de verhuur van een appartement.

Daarmee lijkt het alsof de “consument” wordt beschermd. Maar het vermindert de speelruimte voor werknemer en werkgever, huurder en verhuurder, klant en uitbater. Veel werkgevers nemen daardoor steeds minder graag mensen in dienst, huiseigenaren verhuren hun woning of kamer liever niet.

Anti-discriminatiewetgeving legt nog meer beperkingen op aan relaties tussen mensen en leidt tot steeds meer repressie. De politie komt je opzoeken als je discriminerende uitlatingen pleegt of ingaat tegen het overheidsbeleid. In 2019 werd een Britse moeder door drie politiemensen thuis gearresteerd, waarna ze werd verhoord en zeven uur opgesloten zat op het politiebureau. Ze had op Twitter een transgender vrouw herhaaldelijk als man aangesproken.

Ironisch genoeg bepaalt de huidige diversiteitscultus, die anti-discriminerend is bedoeld, dat talrijke posities, zoals die van politici, ambtenaren, politiemensen en hoogleraren, worden ingevuld op basis van huidskleur, geslacht en geaardheid, en niet meer op grond van vaardigheden en kennis.

De overheid bepaalt ook grotendeels hoe het zorgstelsel eruit ziet, het onderwijs, het financiële stelsel, het pensioenstelsel. Dit is niet alleen zo in Europa, maar ook in een land als de Verenigde Staten, waarvan veel mensen onterecht denken dat er

weinig regeldruk of overheidsingrijpen is. De Federal Code of Regulations, wat slechts een deel is van de totale wetgeving in de V.S., besloeg in 1929 één boek, in 2015 was dat [uitgedijd](#) tot 174.545 pagina's. Dat zijn 350 boeken van 500 pagina's.

Waarden

De ideeën en waarden waarmee het westen groot is geworden zijn individuele vrijheid, eigendomsrechten, de rechtsstaat en ondernemerschap. Wie succesvol was, mocht uitblinken en werd gewaardeerd. Mensen vonden het normaal om hun eigen broek op te houden en zelfredzaam te zijn.

Die prestatiecultuur is omgeslagen naar een slachtoffercultuur. De gulle verzorgingsstaat is een beloning op stilzitten en de hoge belastingdruk een straf op werken. Alle aandacht gaat uit naar “de zwakkeren” en als die er niet zijn, worden ze wel gecreëerd. Niemand is blijkbaar meer “zwak” door eigen onverantwoordelijkheid, domheid of luiheid. Hoe minder je doet, des te meer hulp krijg je van de overheid.

Westerse topuniversiteiten worden ingericht op het bieden van een “veilige” en “diverse” leeromgeving, behalve dan als het om diversiteit van meningen gaat. Op universiteiten is alleen nog maar plaats voor “progressieve” ideeën, pro-kapitalistische en conservatieve ideeën zijn taboe.

Renaissance

Het ‘vrije’ Westen is steeds meer opgeschoven richting socialisme en totalitarisme. In het coronabeleid is weinig verschil meer te zien tussen westerse landen en landen als China.

Is er een weg terug naar een vrije en dynamische samenleving? Er is op dit moment weinig reden om daarin te geloven. Het establishment gaat keihard door op de weg van machtscentralisatie, overheidsbemoeienis en gelijkheid. Digitalisering biedt de machthebbers ongekennde mogelijkheden hun macht uit te breiden.

Er zijn inmiddels ook zoveel mensen afhankelijk van de staat, dat de ketenen van de macht nog maar heel moeilijk kunnen worden doorbroken. Of het zou moeten zijn dat, wellicht na een diepe crisis, het westen zichzelf opnieuw weet uit te vinden en de waarden waarop zijn succes is gebaseerd, weet terug te vinden.

De democratie voorbij

Democratie wordt algemeen beschouwd als het beste politiek systeem. Het wordt gezien als het toppunt van beschaving, de oplossing voor al onze maatschappelijke problemen, een idee dat in de hele wereld ingang moet vinden. Ten onrechte. [Meer informatie](#)

